

14. *Erasio.* — *Non placet.* — Responderi potest, Deum solum respxisse ad specificam naturam: seu ad posteritatem abstrahendo ab his, vel illis personis, et ideo nec esse injustum, nec absurdum, quod damnum, vel commodum in personas distinctas redundaret: nam id est quasi per accidens, et ad justitiae æquitatem non pertinet. Sed licet forte hoc possit in rigore justitiae sustineri: nihilominus negari non potest, quin major æquitas, et perfectior providentia reluceat, si respectu earumdem personarum talis conditio quoad utramque partem foret implenda: eo vel maxime, quod divina præscientia, et prædestinatio non est confusa, sed clara et distincta; ideoque quando decrevit Adamo, et in ipso toto ejus posteritati justitiam sub tali pacto conferre, non confuse tantum posteritatem concepisse putandum est, sed distincte in talibus personis: ergo eadem personæ, qua nunc illa privantur, eamdem obtinuissent, si primus parens non peccasset, ac proinde iidem homines, qui ab ipso propagarentur.

15. *Instatur primo.* — *Secundo.* — *Tertio.* — Sed instabis, quia hæc ratio vel efficax non est, vel nimium probat, concludet enim fuisse futuros eosdem numero homines non solum quoad animas, sed etiam quoad corpora, quia justitia originalis etiam corpora moderabatur, et perficiebat: et e contrario peccatum originale etiam in corporibus suis poenales effectus habet; ac denique pactum Dei posteros Adæ, ut corpore et animo constantes respiciebat. Item concluderet illa ratio omnes omnino homines, qui nunc fuerunt, sunt et erunt, futuros fuisse etiamsi Adam non peccasset, quia ratio æque de omnibus procedit; ac denique probaret ratio omnes, qui nunc damnantur, tunc etiam fuisse damnandos, quia discursus factus æque ad omnes, et quoad hunc effectum applicari potest. Nos autem hæc omnia non admittimus, nec admittendit videntur.

16. *Ad primam instantiam.* — Respondemus imprimis non esse difficile hæc omnia defendere, quia Deus sine dubio potuit illa omnia præordinare, potuissetque res ita disponere, ut infaillibiliter ita fierent. Nunc autem credimus non ita factum esse, quantum ex conjecturis colligere possumus, et ideo ad primum negatur sequela, quia justitia originalis, et gratia, ac beatitudine, ad quam illæ ordinabatur, ad animam principaliter pertinent, et consequenter in illa est originalis culpa quoad essentiam, et (ut ita dicam) formalitatem suam, corpus autem secundario tantum, et

materialiter ad hæc omnia se habet, et ideo non ita fuit identitas in corporibus, sicut in animabus necessaria. Accedit præterea, quod anima a solo Deo fit, et ex sola ejus voluntate eligitur, seu determinatur, ut in tali, vel tali corpore creetur: ipsum autem corpus fit ex præjacente materia, et cum dependentia a materialibus causis, et ideo Deus non ita ex se definivit conditions corporum, sed cursu naturalium corporum illas reliquit.

17. *Ad secundam.* — Ad secundum etiam negatur sequela: nam rationes factæ non persuadent, imo nec suadent omnes homines, qui nunc propagantur, ab Adamo fuisse etiam futuros, etiamsi Adam non peccasset. *Quis enim cognovit sensum Domini, aut quis consiliarius ejus fuit?* Rom. 11. Solum enim conjectamus illos homines, qui in statu innocentiae generandi essent, constare debuisse ex animabus, quæ nunc etiam aliquando creantur. An vero numerus hominum in utroque statu futurus esset æqualis, incertum esse putamus. Unde ex dicto principio solum colligi potest, quod si numerus hominum in utroque statu esset idem formaliter, seu æqualis, etiam idem esset materialis, seu in eisdem individuis, saltem quoad animas: non quia hoc sit absolute necessarium, aut certum, sed quia convenientius appetit. Si autem essent numero inæquales, et in statu innocentiae futuri essent homines numero pauciores, omnes illi etiam erunt nunc in lapsa natura: quia sic participatur erant innocentiae commodum, quod nunc per peccatum amiserunt. Si autem e contrario major futura fuisse tunc hominum multitudo, in illa omnes homines, qui nunc producentur, continerentur, et præter hos in multis aliis Dei liberalitas ostenderetur. Nihil ergo incommodi in aliquo istorum modorum invenitur, et in singulis aliqua congruitas cogitari potest, et ideo incertum nobis est, quem potissimum illorum Deus ordinasset.

18. *Ad tertiam.* — *Quousque placet Scotus n. 2 allatus.* — In tertia replica petitur, quid dicendum sit, si inter numerum electorum et reproborum similis comparatio fiat, in quo licet res incerta sit, imprimis verisimilium credimus, non fuisse futurum minorem numerum electorum, et prædestinorum, quam nunc sit. In quo cum Scoto convenimus non solum propter illam rationem, quod nunc electionem prædestinatorum ante præscientiam absolutam peccati Adæ factam esse credimus: sed etiam, quia nulla ratio, vel conjectura probabilis afferri potest, propter quam credibile fiat

pauciores homines fuisse Deum electurum, si sub conditione præsciret Adamum in tali rerum ordine, et occasione constitutum, non fuisse peccaturum; et hinc etiam credibile fit, eosdem homines saltem quoad animas, qui nunc sunt electi, fuisse etiam salvandos et eligendos, etiamsi Adam non peccasset. Non solum, quia nunc electio antecessit præscientiam peccati Adæ: nam hæc ratio solum persuadet, quia saltem præcessit scientia conditionata futuri peccati, qua non existente potuisset Deus aliter electionem facere, ut supra dixi, et ideo addendum putamus nullam afferri rationem ob quam credamus, Deum alias, quam hos ipsos fuisse electurum, si sub conditione saltem præsciret Adamum in illa occasione, si in ea constitueretur, non fuisse peccaturum. An vero præter hos Deus plures elegisset, si hoc etiam modo præsciret Adam non fuisse peccaturum, omnino est nobis occultum. An autem durante dicto statu aliqui essent damnandi et præsciti, infra dicemus: nam pendet ex alia quæstione, capite nono, tractanda, an homines in eo statu possent peccare. Supponendo autem aliquos fuisse damnandos, numerus eorum ignotus nobis est, et ideo omnis comparatio, vel ad numerum electorum, vel ad numerum eorum, qui nunc damnantur, incerta est: et propterea nihil amplius de illa dicere necesse est.

CAPUT V.

UTRUM IN STATU INNOCENTIAE HOMINES GENERARENTUR PERFECTI QUOD CORPORA, VEL QUOMODO CONSUMMATA ILLORUM PERFECTIONEM CONSEQUENTUR.

1. *Humani corporis perfectio duplex.* — *De priori perfectione certa resolutio.* — Diximus de propagatione generis humani quomodo et quanta futura esset in statu innocentiae, si duraret: nunc explicandum superest, qualis esset futura quoad prolis perfectionem, quam ex parte corporis prius considerabimus: postea vero ex parte animæ. Duplex autem perfectio in humano corpore consideratur. Una dici potest simpliciter et absolute necessaria ad veritatem et integratatem corporis humani ex vi talis specificæ naturæ, numerum sensuum externorum et internorum, et potentiarum omnium, ac facultatum naturalium, quæ ad individui et speciei conservationem necessariae sunt: alia est perfectio necessaria ad statum integrum et consummatum corporis humani. De priori nulta est in præsenti dubitatio: nam

bet latitudinem, et inde est, ut naturaliter non omnes homines sint ejusdem figuræ, nec ejusdem staturæ: idem ergo in statu innocentiae inveniretur. Tandem declaratur, quia primi parentes non generarent filios sibi omnino similes in complexione, quia hæc ex parte materiæ et aliarum causarum variatur. Item quia ipsi parentes, vir, seilicet, et uxor non essent in complexione omnino similes: et uteque, quantum in se est, prolem sibi similem efficere conaretur; unde filius esset similior illi parenti, qui efficaciorem haberet virtutem in tali occasione et tempore, vel qui magis a circunstante medio, et a materia, et ab aliis causis juvaretur: ac proinde proles neutri esset omnino similes propter alterius resistantiam: ergo paulatim per varias generationes, dispositiones et complexiones filiorum variari et diminui possent; et consequenter in aliis perfectionibus corporum posset esse inæqualitas: nimirum in statura, in colore, in pulchritudine, in efficacitate sensuum et aliarum facultatum naturalium. Tota autem illa varietas esset intra latitudinem perfectionis naturalis ad conyenientem habitudinem humani corporis sufficientem.

4. *Assertio secunda bipartita de posteriori perfectione.* — *Prior pars ostenditur.* — *Ostenditur posterior.* — Atque hinc dicimus secundo aliquam varietatem et perfectionis inæqualitatem multo magis in eadem persona pro diversis temporibus, seu ætatibus in illo statu inveniri potuisse, ac debuisse: quamvis in singulis ætatibus ac temporibus omnes homines integrum perfectionem unicuique in tali tempore, vel ætate accommodata habent. Probat prior pars, quia illa varietas est naturalis homini naturali modo genito, nutritio et educato: sed homines tunc naturali modo generarentur, ut supra ostensum est, et naturali etiam modo nutrimentum; nam indigerent cibo et potu: ergo etiam haberent illam varietatem dispositionum ac ætatum: quia hæc ex natura rei consequitur ad naturalem generationem et nutritionem. Unde carere illa, vel esset monstrorum contra rationem et decentiam illius status, vel esset miraculosum, aut supernaturale: quod et superfluum esset, et gratis assereretur, cum revelationum non sit, vel scriptum, aut traditum. Altera vero pars de perfectione accommodata singulis temporibus et ætatibus, quasi per se nota est ex priori assertione, et ex conditione illius status, in quo omnia pertinentia ad perfectionem hominis naturalem futura erant integra et ordinatissima. Nam cum hæc perfectio naturalis, non sit

una et eadem pro toto tempore vitæ, nec conveniat specificæ naturæ secundum se, sed ut in tali vel tali individuo existenti, necesse est, ut saltem ea perfectio, quæ singulis temporibus esset accommodata, in illo statu non decesset.

5. *Primum corollarium cum D. Thoma bimembre.* — Ex quo inferimus primo cum D. Thoma, d. q. 99, a. 1, homines in statu innocentiae non fuisse generando cum integra statura et quantitate corporis, ac membrorum ejus, quam nunc per continuam nutritionem usque ad statum augmenti acquirunt, sed in ea parvitatem corporis et membrorum, quæ infantiae ejusque initio accommodata est: et quia in ea potest esse magis et minus, in unoquoque individuo esset in quantitate, singulorum complexioni et individuali perfectioni proportionata. Utrumque est facile et receptum ab omnibus. Primum quidem, tum quia illud est homini naturale, tum etiam, quia non posset uterus maternus capere corpus magna quantitatis: nisi vel talis corporis membra inter se penetrarentur, ut in angusto ventre simul esse possent, vel totum corpus filii cum corpore materno coextenderetur et penetraretur; item alias non posset proles naturaliter nutritri in ventre matris, ut per se notum est. Fingere autem extraordinaria miracula, vel supernaturalia opera semper futura in illo statu sine fundamento auctoritatis ubi ratio deest, improbabile est, ac temeritate non vacat. Secundum etiam de perfectione illius status notum est.

6. *Corollarium.* — *Ilud D. Thomas tradit et suadetur.* — Secundo sequitur ex dictis infantes recens conceptos, vel natos in illo statu non fuisse habituros robur et vires membrorum, quas in virili ætate habere solent. Unde nec statim ambulare possent, nec loqui, nec alios similes motus habere, sed tantum illos, qui illi ætati convenient, ut lac sugere, linguam, pedem, vel manum aliquo modo movere. Ita docet D. Thomas supra, et sequitur ex eodem fundamento. Quia sicut haberent membra infantilia et parva in quantitate: ita etiam haberent illa eis qualitatibus disposita, quæ illi ætati responderent, suntque illi connaturales. Ex his autem dispositionibus sequitur membrorum debilitas, et defectus virium ad prædictas actiones: ergo non possent infantes illas habere sine supernaturali virtute et miraculo, quod, ut saepe dixi, sine sufficiente auctoritate asserendum non est.

7. *Objectio contra ultrumque corollarium ex verbis Augustini.* — Contra hæc vero objici potest Augustinus, l. 1, de Peccator. mer. et

remis., cap. 37, ubi sic ait: *Quanquam etiam ipsa tanta carnis infirmitas (utique infantium) nescio quid quantum arbitror pœnale demonstrat.*

Quæ verba possent utecumque exponi de infirmitate carnis, non quoad corporum debilitatem, aut parvitatem, sed quoad dolores, ægritudines, gemitus et alia incommoda, quæ parvuli etiam patiuntur. At vero huic expositioni obstant verba, quæ statim idem Pater subjungit: *Movet enim, si primi illi homines non peccassent, utrum tales essent filios habulti, qui nec manibus nec pedibus uterentur.* Nam propter uteri capacitatem fortasse necesse fuerit parrulos nasci, quamvis cum exigua sit pars corporis costa, non tamen propterea Deus parvulum ciro conjugem fecit, quam aedificavit in mulierem, unde et ejus filios, poterat omnipotencia creatoris mox editos, grandes protinus facere. Et in c. 38, id prosequitur, indicans, quia licet filii in uteris maternis essent parvuli propter uteri capacitatem, statim ac nascerentur, essent vel corpore perfecti, vel saltem apti ad motus corporis exercendos.

8. *Quo puncto D. Thomas exponat Augustinum.* — Nihilominus D. Thomas, supra, ad 1, respondet, Augustinum solum loqui de illa infirmitate corporum, quæ nunc in pueris apparet, etiam quoad actus eorum pueritiae convenientes. Sed, consideratis omnibus verbis, quæ retulimus, negare non possumus, quin etiam de naturali debilitate et parvitate infantilium corporum loquatur, ut etiam ex dicendis magis constabit. Verumtamen non loquitur Augustinus definiendo, sed inquirendo, et rem indecasam relinquit. Resolutio autem tradita sine dubio vera est. Neque exemplum de formatione Evæ est simile; tum quia Eva non ab homine, sed a Deo solo fuit formata: tum etiam, quia non naturali modo, sed valde extraordinario et singulari creatu fuit: tum denique, quia non expediebat in parva et infantili ætate illam creari: quia nec habebat matrem, a qua posset convenienter ali et educari: nec ad usum generationis per multum temporis apta fuisset. De potentia item Dei non dubitamus, quia parvulus recenter natus potuerit integrum corporum perfectionem et quantitatem subito conferre: verumtamen eamdem etiam potuisse Deus in momento conceptionis, et in utero materno tribuere. Sicut autem tunc non fecisset hoc posterius, ita nec prius, nam unum est ad aliud consequens. Quia sicut conceptio esset naturalis, ita et nativitas et augmentatio. Item quia ex divina revelatione, aliave auctoritate, vel ratione non magis miraculum illud, seu

supernaturale opus in nativitate, quam in conceptione probare possumus.

9. *Altera objectio ejusque solutio.* — Sed objici potest, quia in statu innocentiae non habet locum senectus: ergo neque pueritia. Facile autem respondeatur, negando consequentiam, quia per senectutem tenditur ad mortem, imo est quoddam initium corruptionis: mors autem et corruptio in illo statu locum non haberent. At pueritia est vitæ initium, et ab illa paulatim ad consummatam perfectionem tenditur modo naturali; et ideo pueritia tanquam perfectionis initium illi statui non repugnat: securus vero est de senectute, quæ initium est mortis.

10. *Ultima objectio ex variis Augustini dictis.* — Tandem instari potest ex eodem Augustino: quia sequitur nascituros fuisse homines in statu innocentiae et per plures annos fuisse victuros sine usu rationis, sicut nunc pueri sunt. Consequens autem non videtur admittendum: ergo. Sequela probatur quia in statu innocentiae homines intelligerent, et uterentur ratione cum dependentia a phantasmatibus; hinc autem provenit, ut careant homines in pueritia usu rationis, quia tunc organa sensuum non sunt disposita, ut rationi deseruire possint: ergo idem impedimentum haberent in statu innocentiae, si in pueritia similem dispositionem corporum haberent. Minor autem probatur ex Augustino, d. l. 1, de Pecc. merit. et remis., c. 36, ubi tenebras mentis rationalis, et ignorantiam Dei, que in parvulis cernuntur, sentit esse quid pœnale, et ex peccato primi parentis originemducere. *Nam unde (inquit) anima hominis anima rationalis non solum indocta, sed etiam indocilis jacet, quare, aut quando, aut unde intrusa est, si natura est hominis sic incipere, et non jam vitiosa est ista natura:* et ad hoc confirmandum addit: *Cur non talis creatus est Adam: cur ille capax precepti?* et in fine capituli concludit: *Hoc tam magnum ignorantiae, ac infirmitatis malum, si in hac vita jam nati parvuli contraxerunt, ubi, quando, quomodo sine magna aliqua impietate commissa repente tantis tenebris involuti sunt:* et in cap. 37, in principio, supponere videtur, *hæc non esse pure naturæ, sed vitiosæ primordia,* et paulo post declarat, non agere de corporis quantitate, sed de mentis quadam valentia, usque rationis, id est, de illius carentia, et idem indicat libr. 4, contra Julian., cap. ultimo.

11. *Responsio ad objectionis propositionem maiorem.* — Nihilominus ad objectionem res-

pondeo, concedendo sequelam, nimirum, in statu innocentiae carituros fuisse parvulos usus rationis non tantum in uteris maternis, sed etiam post nativitatem pro tempore infantiae, usque ad tempus proiectae aetatis, in qua phantasia posset convenienter intellectui ad ratiocinandum deseruire. Haec est sententia D. Thomae, 4 p., quæst. 101, art. 2, et Hugonis de S. Victore, lib. 1, de Sacram, p. 6, cap. 26, et in eam magis inclinat Magister, in 2, d. 20, ubi etiam Bonaventura, in dub. 6 litterali, et Durandus, q. 4, ad 1, et alii, et ratio est, quia defectus usus rationis in infantia non est penal, sed naturalis, quia naturaliter sequitur ex dispositione connaturali organorum phantasie, quam status pueritiae postulat, scilicet, ex nimia humiditate cerebri, ut divus Thomas dicit. Usus autem rationis etiam in statu innocentiae, a recto usu phantasie penderet, ut in superioribus dictum est. Nec possumus cum fundamento, divino miraculo, aut supernaturali operi aliud attribuere, quia nobis hoc revelatum non est : et alioqui ad perfectionem illius status non est necessarium.

12. *Responsio ad propositionem minorem, juxta D. Thomam.* — *Expeditur responsio.* — Ad Augustinum ergo communiter respondetur, ipsum loqui non de simplici carentia usus rationis, sed ut habet adjunctas multas imperfectiones, quas in statu innocentiae non haberet, nunc enim non solum carent pueri usus rationis, sed etiam patiuntur inordinatos motus phantasie, quibus interdum turbantur, et tristantur, unde fletus, dolores, motusque iracundiae, et alii similes oriuntur : quibus omnibus imperfectionibus in statu innocentiae carent, et ideo dixit D. Thomas, d. q. 101, art. 2, ad 1, quod licet parvuli in illo statu non haberent rationis usum : nihilominus, in ipsam puerili cognitione majorem perfectionem haberent, utique per originalem justitiam, ut capite sequenti explicabimus. Atque haec quidem doctrina vera est : an vero illam in dictis locis Augustini intenderit, valde dubito. Crediderim tamen illum non asserendo, sed disputando processisse, ut de perfectione corporum dixi.

13. *Respondetur tandem rationibus ab Augustino indicatis in favorem prædicæ propositionis minoris.* — Necessarium tamen est rationibus dubitandi, quas Augustinus indicat, satisfacere. Una est, quia mentis tenebrae, et ignorantia sunt pena peccati : nulla autem videtur esse major ignorantia, vel mentis cæcitas, quam carentia usus rationis. Recte autem respondet Magis-

ter divus Thomas, et omnes, propriam ignoranciam esse peccati penam, non autem omnem carentiam cognitionis, vel quam appellant nescientiam, esse penam, sed esse posse conditionem naturæ etiam bene institutæ. Propria enim ignorantia dicit carentiam scientiae, quam quis posset, et deberet habere : hoc autem modo carentia usus rationis in pueritia, non est ignorantia, sed pura nescientia : et ideo esse posset in statu innocentiae sine peccato. Et ob eamdem rationem non potest illa naturalis defectus, cæcitas mentis, aut tenebræ appellari : quia haec voces etiam significant privationem, et in malam partem ordinarie sumuntur pro carentia spiritualis, seu intellectualis luminis aliquo modo voluntaria, et ex peccato proveniente. Ad confirmationem autem, quam D. Augustinus ab exemplo Adami sumit, recte etiam respondet D. Thomas non esse similem rationem. Quia Adam ab ipso Deo immediate creatus est, cuius opera sunt perfecta, et creatus est in adulta aetate, in qua non solum erat capax usus rationis, sed etiam erat illi debitus, fuisseque propriissima, imo monstrosa ignorantia, si tali usu careret. Ac denique constitutus est in principem, et caput totius naturæ : et ideo non solum cum usu rationis, sed etiam cum perfecta sapientia creatus est, ut supra vidimus. Haec autem rationes omnes in filiis ejus locum non habent, ut est per se notum.

CAPUT VI.

QUIBUS REBUS AD VITAM CONSERVANDAM HOMINES IN STATU INNOCENTIE UTERENTUR.

1. *Vestibus non esset opus in statu innocentiae.* — Diximus de perfectione corporali prolixi in statu innocentiae generandæ : et ideo priusquam de spirituali dicamus, opportunum videtur, reliqua, quæ ad corporalem vitam pertinent, expedire, quæ duo sunt præcipua : unum est, conservatio vitae : aliud est status, seu modus transigendi vitam. Circa primum, præcipuum dubium est, an homines in statu innocentiae carnibus vescerentur. Duobus enim, scilicet, victu et vestitu, in hac mortali vita indigemus, juxta illud Pauli 1, Tim. 6 : *Habentes alimenta, et quibus tegamur, his contenti simus* : in statu autem innocentiae non indigerent homines vestimentis, quia justitia originali sufficienter tegebantur, ut in superioribus dictum est, indigerent autem alimentis, quia licet haberent corpora suo modo immortalia per extrinseca adjumenta : nihilominus

haberent corpora animalia, quæ naturali ordine, ac modo generari, nutriti, crescere, et conservari deberent, quod sine alimentis non fit. Ideoque explicandum superest, qualibus cibis usuri essent homines in illo statu. In quo ulterius distinguendum est inter infantes et adultos.

2. *De infantium alimento.* — Et de infantibus statuendum est, usque ad certum tempus aetatis, in qua solidiora corporis membra haberent, alendos, ac sustentandos fuisse lacte matris, sicut nunc nutriuntur. Hic enim modus alimenti naturalis est infantibus parvulis, quibus lacte opus est, non solido cibo : ergo idem modus in illo statu servaretur. Ex regula saepe repetita, quod naturæ ordo servandus in illo statu esset in his, quæ nec penalia sunt, nec privativam imperfectionem in tali natura, et persona, ac tempore includunt : nec supernaturaliter immutanda fuisse revelatum est : talis autem est, ille nutriendi modus.

3. *Adultorum cibus semina, et fructus arborum.* — De adultis etiam certum est, fructus arborum et seminum terræ fuisse communem cibum illius status. Hoc enim præcipue nobis revelatum est, Gen. 1, in illis verbis : *Ecce dedi vobis omnem herbam afferentem semen super terram, et universa ligna, quæ habent in semetipsis semen generis sui, ut sint vobis in escam.* Que verba dicta sunt hominibus ante peccatum : unde maxime pro statu innocentiae dicta sunt; et cap. 2, dixit Deus Adæ : *De omni ligno Paradisi comedere : exceptaque solum lignum scientiae boni et mali : ergo tantum superest est dubium, an etiam carnibus tunc uterentur ; et consequenter potest inquiri, an uterentur pane, sive tritico, sive alterius speciei, seu gravi proprio sumpto, id est, artificiose confecto et cocto, sicut nunc illo utimur ; et eadem fere interrogatio est de usu vini ex quacunque materia expressi. Sed haec accessoria sunt, et obiter definitur : nam etiam ab auctoribus non disputantur, sed per occasione attinguntur, ac breviter definiuntur.*

4. *An futurus esset carnium esus communis resolutio negans.* — Circa principalem ergo questionem de usu carnium D. Thomas, 4 p., quæst. 96, art. 1, ad 3, solum docet, homines in statu innocentiae non indiguisse animalibus ad cibum, quia fructibus lignorum Paradisi sufficienter alerentur. Inde vero omnes colligunt non fuisse futurum carnium usum in illo statu. Estque haec sententia communis antiquorum Patrum, Basilii, Bedæ, et aliorum in Gen., Anastasius Nicenus, in quæst. sac.,

quæst. 24, ex Nemes. de Natura hom., cap. 1, Abulensis, in cap. 13 Gen., q. 228, aliorumque theologorum sine contradictione. Sumptaque est ex verbis Gen., cap. 1 et 2, supra citatis : quibus Deus hominibus concessit herbas terræ et fructus arborum in cibum. Nam tacendo de carnibus, illas excludere videtur. Accedit, quod Gen. 9, specialiter concessit Deus hominibus carnes in cibum, dicens : *Omne, quod moveatur et vivit, erit vobis in cibum.* Ubi in speciali concessione significat, antea non fuisse id hominibus concessum, et magis explicatur, cum additur : *Quasi olera virentia dedi vobis omnia.* Ac si diceret Deus, hactenus sola olera virentia vobis concesseram, nunc animalia etiam vobis in cibum praebeo. Si ergo usque ad illud tempus non est data facultas hominibus edendi carnes, multo minus concessa fuit Adæ et Eve in innocentiae statu : ergo nec eorum posteris licet in illo statu, si duraret.

5. *Prima objectio contra communem resolutionem, ejusque prima probatio.* — *Secunda probatio.* — Contra hanc vero communem sententiam tria objici possunt. Primum est, quia ex concessione positiva facta hominibus in principio creationis : *Ecce dedi vobis omnem herbam,* etc., vel : *Ex omni ligno Paradisi comedere :* non recte infertur exclusiva, scilicet, tantum *ex herbis, vel fructibus arborum comedere.* Tum quia illatio non est formalis, ut per se constat, nec ratione materiæ dici potest virtualis, quia potuit Deus ob aliquam rationem speciale illos cibos exprimere, etiamsi alios non prohiberet, nempe, ut indicaret, eas res, quæ et facillime obtineri possent, et ad sustentandam naturam essent sufficientissimæ, etiam si aliae non deessent, neque essent prohibitæ ; tum maxime, quia alias ex verbis illis colligeretur, non solum homines, verum etiam animalia bruta non potuisse carnibus vesci ante peccatum Adæ, quod verisimile non est, ut D. Thomas dixit. Sequela probatur, quia cum dixit Deus, *Ecce dedi vobis omnem herbam,* etc., non dixit tantum, *ut sint vobis in escam,* sed addidit, *et cunctis animantibus terra, omnique volucrari, et universis, que moventur in terra, in quibus est anima vivens, ut habeant ad vescendum.* Igitur non pro solis hominibus, sed etiam pro omnibus brutis facta est illa positiva concessio : ergo si respectu hominum illa habet virtutem exclusivam, eamdem habebit respectu brutorum, nam est eadem ratio, ac proinde etiam bruta animantia carnibus non vescerentur, quod verisimile non est.